

‘ಭಾರತೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ಕೆಲವು ಸೂಚನೆಗಳು’

ನಿವೇದಿತಾ ಅವರ ‘Hints on National Education in India’ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಕುರಿತು

ಪ್ರವಾಚಿಕಾ ಯೋಗಾತ್ಮಪ್ರಾಣಾ

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಬಗೆಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕುರಿತು ನಿವೇದಿತಾ ಅತ್ಯಂತ ಕ್ರಿಯಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಿದ್ದಳು. ತನ್ನ ಚಿಂತನೆಗಳಿಗೆ ಮೂರ್ತರೂಪ ಕೊಡುವಂತೆ, ತಾನೇ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳ ಶಾಲೆಯನ್ನು ತೆರೆದು ಅಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಆಚರಣೆಗೆ ತರಲು ಯತ್ನಿಸಿದ್ದಳು. ಈ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಬರೆದಿರುವ ಲೇಖಕಿ, ಶ್ರೀಶಾರದಾ ಮಠದ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಸೇವಾಕೇಂದ್ರವಾದ ಜುಂಜರಾಮನ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿರುವ ನಿವೇದಿತಾ ವಿದ್ಯಾಪೀಠದಲ್ಲಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

‘ಭಾರತೀಯ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ಕೆಲವು ಸೂಚನೆಗಳು’ (Hints on National Education in India) - ಈ ಪುಸ್ತಕವು ಸೋದರಿ ನಿವೇದಿತೆಯ ಕೆಲವು ಲೇಖನಗಳ ಸಂಕಲನ. ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ಅವಳ ಸಮಗ್ರ ನಿಲುವನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಈ ಪುಸ್ತಕವು ಈಗಲೂ ಅಂದರೆ ೧೦೦ ವರ್ಷಗಳ ನಂತರವೂ ವಿಚಾರ ಯೋಗ್ಯವಾಗಿದೆ ಅಲ್ಲದೇ ಅವಳ ದೂರದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಎತ್ತಿ ತೋರುತ್ತದೆ. ಸೋದರಿಯು ಹೇಳಿರುವ ಕೆಲವು ವಿಚಾರಗಳು ಈಗಲೂ, ಹಲವು ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಇಂದಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಅನುಷ್ಠಾನ ಯೋಗ್ಯವಾಗಿವೆ.

ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ : ‘ಮೊದಲ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡುವವರಿಗೊಂದು ಕರೆ’ ಎಂಬ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಸೋದರಿಯು ಹೇಳುವ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಇಂತಿವೆ: “ಭವ್ಯಭಾರತದ ಭವಿಷ್ಯವು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮೇಲೆಯೇ ನಿಂತಿದೆ. ಲೌಕಿಕ ವಿದ್ಯೆ, ತಾಂತ್ರಿಕ ವಿದ್ಯೆ ಎರಡೂ ಅವಶ್ಯಕ. ವಿದ್ಯಾ

ಭ್ಯಾಸದ ಮೂಲಕ ನಾವು ದೇಶದ ಐಕ್ಯಮತ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಬಹುದು. ‘ಜನತೆ’ಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವೆಂದರೆ ಓದು-ಬರಹ-ಲೆಕ್ಕ. ಇದನ್ನು ನಮ್ಮ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನವು ಯಾವುದೇ ಹೊರಗಿನ ಆಗು-ಹೋಗುಗಳಿಂದ ಪ್ರಭಾವಿತವಾಗುವ ದಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಆ ಬಲವು ಯಾವುದೇ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತ ಸಂಘಟನೆ ಗಿಂತ ಅನಂತ ಪಾಲು ಹೆಚ್ಚು ಫಲದಾಯಕವಾದದ್ದು.” ಇಲ್ಲಿ ನಿವೇದಿತೆಯು ನಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನ ಎಂಬ ಪದ ಬಳಸಿ ಸ್ವ-ಇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುವವರ ನಿರ್ವಹಣಾವಾದ ಸಣ್ಣ ಹೆಜ್ಜೆಯೂ ಕೂಡ ಸರ್ಕಾರದ ಯಾವುದೇ ಹಿರಿಯ ಯೋಜನೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಎನ್ನುವ ಅಭಿಮತವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಾಳೆ.

ನಿವೇದಿತೆಯು “ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡುವುದು ನಮ್ಮ ಪವಿತ್ರ ಕರ್ತವ್ಯಗಳಲ್ಲೊಂದು ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಣವು ನಮ್ಮ ನಾಗರಿಕತೆಯ ಮೂಲಗಳ

ಲೊಂದು ಎಂಬ ಭಾವನೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಜನರಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಸಬೇಕು” ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ. ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಜನತೆಗೆ ತಲುಪಿಸಲು ಯೋಜನೆ ಯೊಂದನ್ನು ಉತ್ತಮ ಉದಾಹರಣೆಯ ಮೂಲಕ ನೀಡುತ್ತಾಳೆ- “ಕೆಲವೊಂದು ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಯುವಕರು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಗಿಸಿದ ನಂತರ ಸೇನೆಗೆ ಸೇರಿ, ಕೆಲವು ವರ್ಷ ಅಲ್ಲಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುವುದು ಕಡ್ಡಾಯ. ಯುವಕನೊಬ್ಬ ತನ್ನ ಅವಧಿಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಹೊರ ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಯುದ್ಧವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿತಿರುತ್ತಾನೆ. ಅಲ್ಲದೇ ಇಡೀ ಜೀವನ ಆತನು ಯುದ್ಧದ ಕರೆಗೆ ಸಜ್ಜಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಹಾಗೆಯೇ ನಾವೇಕೆ ಒಂದು ಶಿಕ್ಷಣ ಸೇನೆಯನ್ನು ಸಜ್ಜುಗೊಳಿಸ ಬಾರದು? ಅದು ಅಸಾಧ್ಯವಾದದ್ದೇನಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯೂ ತನ್ನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಗಿಸಿದ ನಂತರ ೩ ವರ್ಷಗಳನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡಲು ಮುಡಿಪಾಗಿಡುವುದು. ಇಂತಹ ಯುವಕರನ್ನು ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರು ಸುಲಭವಾಗಿಯೇ ಸಾಕಬಲ್ಲರು. ತನ್ನ ಅವಧಿ ಮುಗಿದಾಗ ಈ ಯುವಕ ತನಗೆ ಪರಿಚಯವಿರುವ ಇತರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಆ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಪರಿಚಯಿಸುವುದು. ಕೆಲವರು ಹಳ್ಳಿಯ ಜೀವನವನ್ನು ಇಷ್ಟಪಟ್ಟು ಅಲ್ಲಿಯೇ ನೆಲಸಲೂಬಹುದು. ಆಗ ‘ಕಲಿಸುವವ ಮತ್ತು ಕಲಿಯುವವ’ ಸಮಾಜದ ಒಂದು ಉತ್ತಮ ಅಂಗವಾಗಬಲ್ಲರು!”

ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ನಿವೇದಿತಾ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಸಲಹೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತಾಳೆ. “ಕಲಿತವನಿಗೆ, ತಾನೂ ಸಹ ಮತ್ತೊಬ್ಬರಿಗೆ ಕಲಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಅವು ನೀಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಆ ಅವು ಮುಂದುವರಿಯಬೇಕು. ಇದು ನಾವು ಎಲ್ಲಿ ಎಡವಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಕಣ್ಣು ತೆರೆಸುತ್ತದೆ. ಸರ್ಕಾರ, ಸಂಸ್ಥೆಗಳು, ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸ್ವಯಂಪ್ರೇರಿತ-ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಿಸ್ಪಾರ್ಥವಾಗಿ ಶ್ರಮಿಸಿದ್ದರೂ ಕೂಡ, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ತಾನು ಪಡೆದದ್ದನ್ನು ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಮತ್ತೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿರು ಗಿಸಬೇಕು; ಇದೊಂದು ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಬಿತ್ತುವು ದರಲ್ಲಿ ಬಹುಶಃ ನಾವು ಸೋತಿದ್ದೇವೆ. ಇದರ ಕಡೆಗೆ ಎಲ್ಲರ ಗಮನ ಸೆಳೆಯುವುದು ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ದೇಶದ ಸಂಪತ್ತನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸುರಿದು ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಂತನ್ನಾಗಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟರೂ, ಪಡೆದವನು ಅದನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಹರಿಸುವ, ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬಡವನಾದರೆ ಏಳೆ ಎಲ್ಲಿಂದ?”

ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ಬರೆದಿರುವ ಐದು ಪ್ರಬಂಧಗಳಲ್ಲಿ ನಿವೇ ದಿತೆಯು ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೀಗೆ ಮಂಡಿಸಿದ್ದಾಳೆ - “ಚರಿತ್ರೆಯ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ ದೇಶವು ಅಂದಿನ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದದ್ದನ್ನು (ಬೇರೆ ಬೇರೆ ತರಬೇತಿಗಳನ್ನು) ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆರಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತದೆ.. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಬಂಗಾಳದಲ್ಲಿ ಗುಪ್ತರ ಕಾಲ ದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ನವೋದಯವಾಗಿತ್ತು. ಆಗ ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯವೇ ಸಭ್ಯತೆಯ ಕುರುಹಾಗಿತ್ತು. ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ಅದೇ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತದೊಂದಿಗೆ ಪರ್ಷಿಯನ್ ಭಾಷೆಯನ್ನೂ ಸಹ ಕಲಿತರಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಇಂದು

ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಯು ಸಭ್ಯತೆಯ ಪ್ರಮಾಣವಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮಾನಸಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಭ್ಯತೆಯ ಮಾನದಂಡವು ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.”

“ಅದೃಷ್ಟವೆಂದರೆ ಭಾರತೀಯರು ಯಾವಾಗಲೂ ವಿಧಾನಗಳ ಹಿಂದಿರುವ ಮನವನ್ನು ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣವು ಅದಕ್ಕೆ ಗಮನವೀಯ ಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಯುವ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನೇರ ವಾಗಿ ಏಕಾಗ್ರತೆಯಲ್ಲಿ ತರಬೇತು ನೀಡುವ ಪದ್ಧತಿ ಚಾಲ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ ವರೆಗೂ ಭಾರತವು ಯಾವುದೇ ಕ್ಷಿಪ್ರ ಬದಲಾವಣೆಗಳಿಗೆ ಸಮನಾಗಿ ನಡೆಯಬಲ್ಲದು. ಇದನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡರೆ ಜನಾಂಗವು ಶುದ್ಧವಾಗಿ ದ್ದರೂ ಸಹ ಮನದ ಕಸುವು ಅಥವಾ ಒಜಸ್ಸನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ನವೀನ ಜನಾಂಗದವರಂತಾಗಿ ಏರಿಳಿತಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗುವುದು. ಆದ್ದ ರಿಂದ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ (ಮನಸ್ಸಿನ ಏಕಾಗ್ರತೆ) ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಞರು ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಹೇಳಿಕೊಡುವುದೇನಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಪಾಶ್ಚಿಮಾ ತ್ಯರು ಯಾವುದೇ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ತಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಒಗ್ಗೂಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಂತಹ ಪ್ರಯತ್ನದ ಬೆಲೆಯನ್ನು ನಾವಿನ್ನೂ ಅರಿಯಬೇಕಿದೆ.” ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ. ಈ ‘ಒಗ್ಗೂಡಿಸಿ ಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನ’ದ ಬಗ್ಗೆ ನಿವೇದಿತೆ ಅಡಿಗಡೆಗೂ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ.

ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ಈ ಕೆಲವೊಂದು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ - “ನಮ್ಮ ಕಲ್ಪನೆಯ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೊಂದು ಆತ್ಮವಿರಬೇಕು. ಅದು ಮಗುವಿನ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿ, ಮನಸ್ಸು ಹಾಗೂ ಹೃದಯವನ್ನೂ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತಿರಬೇಕು. ಮಗುವಿಗೆ ನಾವು ನೀಡುವ ಪ್ರತಿ ಯೊಂದು ಮಾಹಿತಿಯೊಂದಿಗೆ ಅದರ ಹೃದಯಸ್ಪರ್ಶಿ ಗುಣ ವೊಂದನ್ನು ಸಹ ಕಲಿಸಬೇಕು.”

“ಆಧುನಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಸಹಾನುಭೂತಿಯ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಅವಕಾಶವೇ ಇಲ್ಲವಾಗಿದೆ. ಅಂತಃಕರಣದ ತರಬೇತಿಗೆ (Training of heart) ಹೆಚ್ಚು ಗಮನವೀಯಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಕನು ವಿದ್ಯಾ ಭ್ಯಾಸದ ಪ್ರಮೇಯ, ತಾರ್ಕಿಕ ಊಹೆ ಮುಂತಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರವೀಣನಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ತಾನಾಡುವ ಕೆಲವು ಸಾಮಾನ್ಯ ಪದಗಳಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಲ್ಲಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಮೀಟಬಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಒಳ್ಳೆಯ ಉದ್ದೇಶ ಹೊಂದಿದ, ಪಳಗಿದ ವಿದೇಶಿ ಶಿಕ್ಷಕನು ಕೂಡ ವಿಫಲನಾಗುತ್ತಾನೆ.”

“ಪ್ರಪಂಚ ಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದ ತಾಯಿಯೊಬ್ಬಳು ತನ್ನ ಮಗುವಿನಲ್ಲಿ ಹೃದಯವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದಲ್ಲಿ ಅದೇ ಅತ್ಯುಚ್ಛ ಶಿಕ್ಷಣ ವಾದೀತು.” ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ ನಿವೇದಿತಾ. ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರಬಂಧದಲ್ಲಿ ಬಾಲೋದ್ಯಾನ (Kinder-garten) ದ ಬಗ್ಗೆಯೂ ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ತನ್ನ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸಿದ್ದಾಳೆ.

‘ಭಾರತೀಯ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಾಲೋದ್ಯಾನ’ ಎಂಬ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ “ಭಾರತೀಯರು ಆಚರಿಸುವ ವ್ರತಗಳು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಎಷ್ಟೊಂದು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕಲಿಸುತ್ತವೆ - ಅದರಲ್ಲಿವೆ ಕಥೆ, ಹಾಡು, ವಸ್ತು ಗಳು, ಆಟ ಇತ್ಯಾದಿ. ಬಾಲೆಯೊಬ್ಬಳು ಶುಳಸೀದಳವನ್ನು ತೆಗೆ

ಯುವ ಮೊದಲು ಗಿಡದ ಮುಂದೆ ನಿಂತು, 'ಓ ವಿಷ್ಣುಪ್ರಿಯೆ ತುಳಸಿ, ನನ್ನನ್ನು ಹರಿಪಾದಕ್ಕೊಯ್ಯುವ ಭಾಗ್ಯ ನೀಡು' ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತಾಳೆ... ಈ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳೆಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸಂವೇದನಾ ಶೀಲರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತವೆ." ಹೀಗೆಂದು ಹೇಳಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವ್ರತ, ನಿಯಮಗಳ ಮೂಲಕ ಸಿಗುತ್ತಿದ್ದ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಈಗಿನ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಬಾಲೋದ್ಯಾನ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಹೊಂದುವಂತೆ ಹೇಗೆ ಆಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಎಂದು ಸವಿಸ್ತಾರ ವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸಿದ್ದಾಳೆ.

'ರಾಷ್ಟ್ರ ನಿರ್ಮಾಣ' ಎಂಬ ತನ್ನ ಬರಹದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಶಿಕ್ಷಣ ವೆಂದೇನೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ, "ಮಗುವು ತಾನು ಕಲಿತಿದ್ದಲ್ಲವನ್ನೂ ಮನೆ ಹಾಗೂ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಸುವಂತಹದಾಗಿರಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ತನ್ನದೇ ಆದಂತಹ ಉಜ್ವಲ ಪ್ರಕಾಶವಿರಬೇಕು. ಸಮಯದ ಕರೆಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಶಿಕ್ಷಣವು ಕೆಲವು ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆದರೆ ಈ ಬದಲಾವಣೆಗಳ ಮೂಲಕ ಚಾರಿತ್ರ್ಯವು ಬಲಗೊಳ್ಳುವಂತಿರಬೇಕು. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಭಾವನೆ ಎಂದರೆ ಮತ್ತೇನೋ ಅಲ್ಲ, ಇತರರಿಗಾಗಿ ಭಾವಿಸುವುದು." ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಲಿಸಬಹುದು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ: "ತನ್ನ ಹಿರಿಯರು ಯಾವಾಗಲೂ ತಮ್ಮ ಒಳಿತಿಗೆ ಬದಲು ಎಲ್ಲರ ಒಳಿತಿಗಾಗಿ ಚಿಂತಿಸುವುದನ್ನು, ಕುಟುಂಬವೊಂದು ತನ್ನ ಹಿತವನ್ನು ಬದಿಗಿಟ್ಟು ಗ್ರಾಮ ಕ್ಯಾಗಿ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡುವುದನ್ನು, ಸತ್ಯ-ನ್ಯಾಯಕ್ಕಾಗಿ ತನ್ನ ತಂದೆ ತನ್ನನ್ನೇ ಸಮರ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಮಗುವಿಗೆ ಆತ್ಮಂತ ಬಲವಾದ ರಾಷ್ಟ್ರ-ನಿರ್ಮಾಣದ ಶಿಕ್ಷಣ ದೊರೆತಂತಾಗು ತ್ತದೆ."

"ನಾವು ನೀಡುವ ಆದರ್ಶಗಳು ನಮ್ಮ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ರೂಪು ಗೊಂಡದ್ದಾಗಿರಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಕಲ್ಪನೆಗಳು ಧೀರ, ಉದಾತ್ತ ಕಾವ್ಯ ಗಳಿಂದ ಬಂದದ್ದಾಗಿರಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಆಸೆ-ನಿರೀಕ್ಷೆಗಳು ನಮ್ಮದೇ ಇತಿಹಾಸದಿಂದ ನೇಯ್ದದ್ದಾಗಿರಬೇಕು." ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ ಸೋದರಿ. ನಾವು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ದೂರ ಸರಿದಿದ್ದೇವೆ! ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ೧೦-೧೨ ವರ್ಷಗಳ ತನ್ನ ಪಠ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲೊಂದು ಇಲ್ಲೊಂದು ರಾಮಾಯಣ-ಮಹಾಭಾರತದ ಪಾತ್ರಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಓದುತ್ತಾನೆಯೇ ಹೊರತು, ಈ ಮಹತ್ವದ ಕಾವ್ಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸಮಗ್ರವಾದ ತಿಳಿ ವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದೆಲ್ಲವೂ "ನಮ್ಮದು ಜಾತ್ಯಾತೀತ ರಾಷ್ಟ್ರ" ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ತಪ್ಪಾಗಿ ಅರ್ಥೈಸಿಕೊಂಡದ್ದರ ಫಲವಲ್ಲವೇ? ಇದ ರಿಂದಾಗಿ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀತಿಯು ನೈತಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡುವಲ್ಲೂ ಸೋತಿದೆಯೆಂಬುದು ಅದೆಷ್ಟು ವಿಷಾದಕರ! ಸೋದರಿಯ ವಿಚಾರ ಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯುತ್ತಾ ಹೋದಂತೆಲ್ಲಾ "ಅಯ್ಯೋ! ಇಂತಹ ಶಿಕ್ಷಣ ಮುತ್ಸದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಅದೃಷ್ಟವಿದ್ದೂ ಅವಳ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಆಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳದಿರುವುದು ಎಂತಹ ದುರದೃಷ್ಟ!" ಎಂಬ ಉದ್ಗಾರ ಮನವನ್ನು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಂತೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಖೇದಕ್ಕೀಡು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅವಳ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ಭಾವನೆಯ ಲಕ್ಷದ ಒಂದಂಶ ವಾದರೂ ನಮ್ಮಲ್ಲಿದ್ದಿದ್ದರೆ!! ಎಂದು ಮನಸ್ಸು ಚೀರುತ್ತದೆ.

'ಭವಿತವ್ಯದ ಭಾರತೀಯ ನಾರೀ ಶಿಕ್ಷಣ'ದ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾ, "ಮಾನವೀಯತೆ ಮತ್ತು ಮೃದುತ್ವವನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕುವಂತಹ ಶಿಕ್ಷಣವು ಶಿಕ್ಷಣವೇ ಅಲ್ಲ. ಹೃದಯ ಮತ್ತು ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಸರಿ ದೂಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವಂತಹ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನಮ್ಮ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ನೀಡಬೇಕು. ಭಾರತವು ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅದೃಷ್ಟ ಹೊಂದಿದೆ ಏಕೆಂದರೆ ಭರತಖಂಡವು ಶ್ರೇಷ್ಠ ನಾರಿಯರ ನಾಡು." ಎಂದು ಹೇಳಿ ಒಂದೇ ಉಸಿರಿನಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಸ್ತ್ರೀರತ್ನಗಳನ್ನು ಹೆಸರಿಸುತ್ತಾಳೆ: "ವೀರ ಮಹಿಳೆಯೇ? ಪದ್ಮಿನಿ, ಚಾಂದ್‌ಬೀಬಿ, ರಘುನಿರಾಣಿ ಇಲ್ಲವೇ? ಸಾಧ್ವಿ, ಕವಯಿತ್ರಿ, ಬೇಕೆ? ಮೀರಾಬಾಯಿ ಇದ್ದಾಳೆ. ಸತೀತ್ವ ಪ್ರತಿ ಪಾದಿಸುವವರೇ? ಸತಿದೇವಿ, ಸಾವಿತ್ರಿ, ಸೀತೆ ಇದ್ದಾರೆ.." ಎಲ್ಲಾ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳನ್ನು ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ನಿಭಾಯಿಸುವುದನ್ನು ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣವು ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಕಲಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ." ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ.

ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ನಿವೇದಿತೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ. ಅದೆಂದರೆ ವಿಜ್ಞಾನ, ಇತಿಹಾಸ ಮತ್ತು ಭೂಗೋಳಶಾಸ್ತ್ರದ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಇರಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಆಧುನಿಕರ ಮನಸ್ಸು ಇವು ಗಳ ಮೂಲಕವೇ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವುದರಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಜಾಗರಣೆಗೆ ಇವುಗಳ ಮೂಲಕವೇ ಪ್ರಯತ್ನಿಸ ಬೇಕಾಗಿದೆ. "ಆದ್ದರಿಂದ ಭಾರತೀಯ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು, ಭಾರತದ ಭೂ-ವಿಭಾಗಗಳನ್ನು ನಾವು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ದೃಶ್ಯವಳಿಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಈ ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ಆಡುಭಾಷೆ ಯಲ್ಲಿ ನೀಡಬೇಕು. ಹೀಗೆ ನೀಡಿದ ಶಿಕ್ಷಣವು ಕಲ್ಪನೆಗೆ, ತಿಳುವಳಿಕೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಉಪಕಾರಿ. ಇದಲ್ಲದೆ ಪುಸ್ತಕಗಳು, ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಯಾವುದೇ ಶಿಕ್ಷಕನು ಹೋಗದೆಡೆಗೂ ತೂರಬಲ್ಲವು. ಆದ್ದರಿಂದ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿರಬೇಕೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅತಿ ಸಾಮಾ ನ್ಯರೂ, ಸ್ತ್ರೀಯರೂ ಭಾರತೀಯ ಇತಿಹಾಸವನ್ನೂ, ಬುದ್ಧ, ಆಶೋಕ, ಚಂದ್ರಗುಪ್ತನ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಯುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ?" ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಈಗಿನ ನಮ್ಮ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವ್ಯಾಮೋಹವನ್ನು ಕಂಡು ನಿವೇದಿತೆಗೆ ಏನನ್ನಿಸುವುದೋ ಏನೋ! ತಮಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಿಸಲು ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಮಗುವಿಗೆ ತಿಳಿಯದಿದ್ದ 'ಹೋಂವರ್ಕ್' ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಹಕರಿಸಲು ಆಗದಿದ್ದರೂ ಸಾಲ-ಸೋಲ ಮಾಡಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ICSE, CBSE ಶಾಲೆ ಗಳಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಒದ್ದಾಡುವ ಪೋಷಕರನ್ನು ಕಂಡು ಕನಿಕರಿಸದೇ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ; ಹಾಗೆಯೇ ಬೇಸರಗೊಳ್ಳದೇ ಇರಲೂ ಸಾಧ್ಯ ವಿಲ್ಲ! ಇಂತಹವರಿಗೆಲ್ಲಾ ನಿವೇದಿತೆಯ ದೇಶಾಭಿಮಾನದ ಸೋಂಕನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ತಗುಲಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು!

ನೈಜ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ವಿದೇಶೀ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಸ್ಥಾನ ಎಂಬ ತನ್ನ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ, "ವಿದೇಶೀ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಅಗತ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಉನ್ನತ ಸ್ಥಾನವ ನಿತ್ತು ನಾವು ವಿದೇಶೀ ವಿಲಾಸವನ್ನು ಬಯಸುತ್ತಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ?" ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಾಳೆ. "ತಮ್ಮ ಶ್ರಮದಿಂದ ಗಳಿಸದಿದ್ದದ್ದನ್ನು ಪಡೆ ಯಲು ಬಯಸುವುದು ಆತ್ಮಾಭಿಮಾನಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ತರುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಅಂತಹ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯು ಭಾರತೀಯ ಪುರುಷರನ್ನು

ಯೂರೋಪೀಯ ಮಹಿಳೆಯನ್ನಾಗಿಸುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಖಾರ ವಾಗಿಯೇ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ. ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತಾ, “ಒಬ್ಬನು ಕಷ್ಟವನ್ನು ಸಹಿಸಲು ಅಸಮರ್ಥ, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕನಾಗಿರಲು ಅಸಮರ್ಥ, ತನ್ನ ನಡೆ-ನಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವನಂತಿರಲು ಅಸಮರ್ಥನಾಗಿದ್ದರೆ ಇವೆಲ್ಲವೂ.. ‘ವಿಲಾಸತೆ’ ಎಂಬ ಮರದ ಫಲಗಳು” ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ.

ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಸುತ್ತುವರಿದಿರುವ ಯಾವ ವಿಷಯವನ್ನೂ ಸೋದರಿ ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲ; ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಿಷಯಕ್ಕೂ ತನ್ನ ಧ್ಯಾನವನ್ನು ಹರಿಸಿ, ಚಿಂತನೆಗೈದು ಅದನ್ನು ಲೇಖನಿಯಿಂದಿಳಿಸಿದ್ದಾಳೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಆಚರಣೆಗೆ ತಂದರೂ ಸಾಕು, ಧೈಯಕ್ಕೆ ನಾವು ಬಹಳ ಹತ್ತಿರವಾಗುತ್ತೇವೆ. ಭಾರತದ ವಿವೇಕಾನಂದ ಸೊಸೈಟಿಗಳಿಗೆ ಸಲಹೆ ನೀಡುತ್ತಾ, “ಹಸಿದವರಿಗೆ ಅನ್ನ ನೀಡುವುದು, ಬಾಯಾರಿದವರಿಗೆ ನೀರೊದಗಿಸುವುದು, ದಾರಿಗರಿಗೆ ತಂಗಲು ಭತ್ತಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸುವುದು ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಭಾರತೀಯರು ಅನಾದಿ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇಂತಹವರಿಗೆ ಧರ್ಮ ಬೋಧಿಸುವುದು ಗುಡ್ಡಕ್ಕೆ ಕಲ್ಲು ಹೊತ್ತಂತೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿರುವವರಿಗೆ ನಶಿಸಿ ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಜಾನಪದ ಕಲೆಗಳನ್ನು ಊರ್ಜಿತಗೊಳಿಸಲು ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ. ಆಧುನಿಕ ಆಟಗಳಾದ ಕ್ರಿಕೆಟ್, ಟೆನ್ನಿಸ್‌ಗಳೊಂದಿಗೆ ದೇಶೀಯ ಆಟಗಳಾದ ಕುಸ್ತಿ, ಲಾಠಿ ತಿರುಗಿಸುವುದು, ಗದೆ ತಿರುಗಿಸುವುದು ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಚಾಲ್ತಿಗೆ ತರಬೇಕೆನ್ನುತ್ತಾಳೆ. ಯುವಕರೆಲ್ಲ ಸೇರಿ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಭಾಷಣಗಳನ್ನು ಓದುವುದು, ಪ್ರಪಂಚದ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವುದು, ಸೂಕ್ಷ್ಮದರ್ಶಕವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ತೋರುವುದು - ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾಳೆ.

‘ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕೈಕಸುಬಿನ ತರಬೇತಿ’ ಎಂಬ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಕೈಕಸುಬಿನ (ಮರಗೆಲಸ, ಕಾಗದದಲ್ಲಿ ಕೆಲವಸ್ತುಗಳ ತಯಾರಿಕೆ ಇತ್ಯಾದಿ) ಬಗ್ಗೆ ಹೀಗೆ ಬರೆದಿದ್ದಾಳೆ: “ಕೈಕಸುಬಿನ ತರಬೇತಿಯು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕೇ ಬೇಡವೇ ಎಂಬ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಇದು ಶಾಲಾ-ಅವಧಿಯ ಅರ್ಧ ಸಮಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು

ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೇ ಅದಕ್ಕೆ ತಗಲುವ ಖರ್ಚು ಸಹ ಹೆಚ್ಚು. ಕೈಕಸುಬಿನ ತರಬೇತಿಯ ಮುಖ್ಯ ಉದ್ದೇಶ ಮನಸ್ಸಿನ ಸ್ಪಷ್ಟತೆ ಮತ್ತು ಬುದ್ಧಿಯ ಕುಶಾಗ್ರತೆ. ಈ ತರಬೇತಿ ಪಡೆದವನಿಗೆ ಆಲೋಚನೆಯ ತಾಜಾತನ ಮತ್ತು ಹುರುಪು ಇರುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವನಿಗೆ ಗಮನಿಸುವ ಮತ್ತು ತನಗಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸುವ ಶಕ್ತಿ ಬೆಳೆದಿರುತ್ತದೆ.” ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತಾ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ, “ಗಡಿಯಾರ ತಯಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನನ್ನು ತರಬೇತುಗೊಳಿಸುವುದು ಹಾಗೂ ಗಡಿಯಾರದಲ್ಲಿನ ಚಕ್ರದ ಹಿಂದಿನ ತತ್ತ್ವವೇನು ಎಂದು ತಿಳಿಸಿಕೊಡುವುದು ಎರಡೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯೇ. ಏಕೆಂದರೆ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಕಲಿತವನು ಅದನ್ನು ಬೇರೆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೂ ಬಲ್ಲ.”

ಭಾರತದ ಕುಲಕಸುಬಿನ ಪದ್ಧತಿಯ ಉಪಯೋಗವನ್ನು ಮನಗಂಡ ಸೋದರಿ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ, “ಈ ಪದ್ಧತಿ ಇರುವುದರಿಂದ ಮಕ್ಕಳು ಸುಲಭವಾಗಿ ಆಯಾ ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಬಲ್ಲರು. ಆದರೆ ಇದನ್ನು ಬುದ್ಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲು ತರಬೇತಿ ನೀಡಬೇಕು. ಕೈಕಸುಬಿನ ತರಬೇತಿಯನ್ನು ಪಡೆದ ಹುಡುಗ ತನ್ನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಗಿಸಿ ಹೊರಬಂದಾಗ ಒಬ್ಬ ರಾಜಕೀಯ ಮುತ್ಸದ್ಧಿಯೋ, ಉತ್ತಮ ನಾಯಕನೋ ಆಗಬಲ್ಲ ಎಂದು ಖಡಾಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಬಲ್ಲೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೇ, ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಅನ್ವೇಷಣೆ ಹೇಗಿರಬೇಕು, ಯಾವ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲೂ ಸಾಗಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನೂ ತಿಳಿಸುತ್ತಾಳೆ.

ನಿವೇದಿತೆಯು ತಾನು ತೆರೆದ ಶಾಲೆಗೆ ಚಂದಾ ಎತ್ತಲು ೧೮೯೯ ರಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್ ಮತ್ತು ಅಮೇರಿಕೆಗೆ ಹೋದಳು. ಆಗ ಶಾಲೆಯ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ‘ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಬಾಲಕಿಯರ ಶಾಲಾ-ಯೋಜನೆ’ ಎಂಬ ಕಿರುಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದಳು. ಅದರಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ನಾರಿಯರ ಮೃದುಸ್ವಭಾವ, ಪರಿಶುದ್ಧ ಹೃದಯದ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಸಿ, ಅಂದಿನ ವಿಧವೆಯರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ವಿವರಿಸುತ್ತಾ- “ಕಲ್ಪತೆಯ ಗಂಗಾಡದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮನೆ ಮತ್ತು ಸ್ವಲ್ಪ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಖರೀದಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಶಾರದಾದೇವಿಯವರ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ಇಪ್ಪತ್ತು ವಿಧವೆಯರನ್ನು, ಇಪ್ಪತ್ತು ಅನಾಥ ಬಾಲಕಿಯರನ್ನು ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ನಂತರ ಇದಕ್ಕೆ ಕೈಕಸುಬಿನ ಉತ್ತಮ ತರಬೇತಿ

ಯನ್ನು ನೀಡುವ ಶಾಲೆಯೊಂದನ್ನು ಸೇರಿಸುವುದು. ಶಾಲೆಯ ಮತ್ತೊಂದು ಕಾರ್ಯವೇನೆಂದರೆ ೧೮-೨೦ ವಯಸ್ಸಿನ ವಿಧವೆಯ ರಿಗೆ ಸ್ಥಳೀಯ ಜ್ಯಾಮ್, ಉಪ್ಪಿನಕಾಯಿ, ಚಟ್ನಿ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಕಲಿಸಿಕೊಟ್ಟು, ಅದಕ್ಕೆ ಭಾರತ, ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್, ಅಮೇರಿಕಾ ಗಳಲ್ಲಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡುವುದು.” ಮತ್ತು ಹೇಳು ತ್ತಾಳೆ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಗೆ ಕುಂದುಂಟಾಗದಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಈ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿ ತವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವಕಾಶ ನೀಡುವಂತಾಗಬೇಕು - ವೈವಾಹಿಕ ಜೀವನವೇ ಅಥವಾ ಸೇವೆಯೇ? ಸ್ವ-ಇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಯಾರಾದರೂ ಸೇವೆಯನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡು ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ತಮ್ಮನ್ನು ಸಮರ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೆ ಅಂತಹವರನ್ನು ಹಿರಿಯ ಮಹಿಳೆಯರ ರಕ್ಷಣೆಯಲ್ಲಿ ದೇಶದ ಇತರಡೆ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಶಾಲೆಯನ್ನು ತೆರೆಯಲು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡುವುದು” ಎಂದು.

ಸೋದರಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ಶಾಲೆಯು ಈಗ ಕೊಲ್ಕತ್ತಾದಲ್ಲಿ ‘ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಶಾರದಾ ಮಿಷನ್ ಸಿಸ್ಟರ್ ನಿವೇದಿತಾ ಗರ್ಲ್ಸ್ ಸ್ಕೂಲ್’ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಅವಳ ಕನಸು ನನಸಾಗಿದೆ, ಶ್ರಮ ಸಾರ್ಥಕವಾಗಿದೆ.

ನಿವೇದಿತೆಯು ೧೦೦ ವರ್ಷಗಳಿಗೂ ಹಿಂದೆ ಕಂಡುಕೊಂಡ ಸತ್ಯ, ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗಿದ್ದ ಕಾಳಜಿ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರ ನಿರ್ಮಾಣದ ಬಗ್ಗೆ ಅವಳಿಗಿದ್ದ ನಿಚ್ಚಳ ಕಲ್ಪನೆಗಳು ಬಹಳ ಗಮನಾರ್ಹ.

ದುಃಖದ ವಿಷಯವೆಂದರೆ ಶತಮಾನ ಕಳೆದರೂ ಅವಳು ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಕಂಡುಕೊಂಡ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ನಾವು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದೆ ಇರುವುದು. ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು, “ಇನ್ನು ೫೦ ವರ್ಷಗಳು ಭರತಖಂಡವೇ ನಿಮ್ಮ ಆರಾಧ್ಯ ದೇವತೆಯಾಗಲಿ...” ಎಂದದ್ದು ಯಾವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಎಂಬುದು ನಿವೇದಿತೆಯ ಆಲೋಚನೆಗಳಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟತೆ ಪಡೆಯುತ್ತದೆ. ಸುಧಾರಣೆಯು ಎಲ್ಲಿ ಅವಶ್ಯಕ ಎಂಬುದು ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ.

ಯಾರಾದರೂ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರಿಗೆ, “ಸ್ವಾಮಿ ನಾನು ನಿಮ ಗೇನು ಸಹಾಯ ಮಾಡಲಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ, “ಭಾರತವನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸು” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ನಿವೇದಿತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತಾ ಹೋದಂ ತೆಲ್ಲಾ ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ, ಇವಳ ಭಾರತ ಪ್ರೀತಿಯ ಮುಂದೆ ಯಾವ ತುಲನೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಇವಳು ಹೇಳಿರುವ ಒಂದೆರಡು ಸಲಹೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಯಲು, ನೀಡಲು ನಾವು ಅನುಸರಿಸಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರಿಗೆ ನಾವು ಹೆಚ್ಚು ಹತ್ತಿರವಾಗುತ್ತೇವೆ. ಆಗ ನಾವು ನಿಜವಾಗಿ ಭಾರತಾಂಬೆಯ ಸೇವೆ ಮಾಡಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ಅವಳ ಆತ್ಮ ಎಷ್ಟು ಕುಣಿದಾಡುವುದೋ ಏನೋ! ❖

ವಂದೇ ಮಾತರಮ್!

Congratulations To Our Toppers in II PU Results 2016

SIR MV Excels in Commerce Stream also District

1st COMMERCE

“ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲ ವಿನಯವಿದೆ, ವಿನಯದಲ್ಲ ಕೀರ್ತಿ ಇದೆ”

SAI PRASAD K 590/600
SANTOSH M 587/600
RAJU S M 585/600
KARTHIK K 584/600

NEHA RAMESH BHAT 586/600

SHRINILINI K R 583/600
ADITHYAN 582/600
PRANAV S 581/600
MANJU D R 581/600
RAKSHITHA G S 580/600
LEKHANA D U 580/600

Maths 100/100 For 25 Students	Physics 100/100 For 11 Students	Business Studies 100/100 For 6 Students
Chemistry 100/100 For 17 Students	Computer Science 100/100 For 11 Students	Statistics 100/100 For 5 Students
Biology 100/100 For 3 Students	Electronics 100/100 For 4 Students	Accountancy 100/100 For 2 Students
Sanskrit 100/100 For 1 Student		

Result 98.5%

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯರಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವಸತಿ ನೌಲಭವಿದೆ

Total Strength 303 Distinctions 291 First Class

ಭಾವಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಿನಿರಲಾಗದಷ್ಟು ಭವ್ಯ ಫಲವಾಂಶ ನೀಡಿದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಅಭಿನಂದನೆಗಳು

SIR M V P U COLLEGE
 Near Govt. ITI College, Hadadi Road, Davangere-577 005.
 Ph: 8722141400, 08192-261200, 260848